

KOSTNICKÉ JISKRY

Evangelický

týdeník

14/2020

6. května 2020

ročník 105

cena: 13 + 3 Kč

**Příští číslo vyjde
13. května 2020**

Z obsahu

*** Dvě triumfální
vítězství**

*** Prorocké vzhlížení
k Hospodinu**

Poselství k neděli Cantate

BŮH NEMLČÍ

*Až se u tebe tato znamení dostaví,
učiň, co se tvé ruce naskytne, ne-
boť Bůh bude s tebou.*

1 Samuelova 10,7

*Uvažuj o tom, co říkám. Pán ti
dá, abys všechno pochopil.*

2 Timoteovi 2,7

V dnešní neděli se nám potkávají dvě biblická čtení, která mezi sebou dělí stovky let, ale mají mnoho společného. Jsou zde dva Boží mužové, Pavel a Samuel, kteří pod vedením Ducha prorokují Boží slovo někomu dalšímu.

Apoštol Pavel Timoteovi a prorok Samuel Saulovi.

Obě slova nejsou jen proroctvím do dané situace, ale zároveň životním mandátem pro ty, kterých se týkají. Spojuje je pak jistota, že je to Bůh, kdo bude skrze ně jednat a zároveň přesvědčení, že dané slovo nebo situaci rozpoznají jako Boží řeč ve svém životě.

Častokrát se setkávám s tím, že si lidé v mém okolí nejsou jistí tím, zda k nim Bůh mluví a co jim říká. Mají dojem, jako by si s nimi hrál Hospodin nějakou šifrovací hru, ve které jim postupně odhaluje jednotlivé nápovědy, a oni pak mají na jediný pokus uhádnout skrytou tajenku. A když se jim to nepodaří, tak selhali a selhal i Boží plán s nimi.

Jenže toto není obraz, který nám Písmo o Bohu dává. Pokud mluví Bůh, mluví tak, abychom to rozpoznali, abychom mohli říct: „Ano Pane, rozumím a půjdu“, nikoliv abychom se ztratili ve vlastních nejistotách a zůstali stát na místě. Pokud nerozumíme Boží řeči, ptejme se Boha znova, On není náladový otec Fura, který se urazí a otočí se k nám zády, když nebudeme rozumět. Boží cílem je,

abychom jeho řeči rozuměli, nikoli nerozuměli!

V poznávání Božího hlasu ve svém životě rosteme. Podobně jako Samuel, který nejdříve nevěděl, kdo k němu mluví (1. Samuelova 3. kapitola) nebo i apoštol Pavel, který zjišťuje na cestě do Damašku (Skutky 9. kapitola), koho vlastně pronásleduje. Nebojme se proto zeptat, když neslyšíme jasně.

V dnešní náročné situaci k nám doléhá mnoho hlasů, které se snaží mluvit z Boží autority. Snaží se s jistotou vysvětlit věci, které jsou složité a náročné. Nechme jim čas, nespěchejme s tím, abychom našli odpovědi tam, kde odpovědi zatím nejsou. Protože věřím tomu, že když promluví Hospodin, budeme mu rozumět a ve svobodě a radosti můžeme říct: Ano, Pane, zde jsem a slyším tě.

Nebojme se, Bůh nemlčí a jeho hlas je stále stejný jako za doby proroka Samuele a apoštola Pavla. Jeho duch je stále ten stejný a dá se nám poznat. Amen.

Jan Jackanič

**tajemník Výkonného výboru
Bratrské jednoty baptistů**

K Svátku matek

Pán nás volá...

*Pán nás volá ze svého kříže, abychom
opět našli život*

Mk 4,35-41

Podívejme se jak Spasitel zareagoval na volání učedníků o pomoc. Učedníci byli zkušení rybáři, ale kvůli bouři, která vytvářela vlny valící se přes palubu lodi, „byli naplněni obavami a ocitli se v nebezpečí“. Budeme-li usilovat o Spasitelovu pomoc ve chvílích trápení či obav, může nám vnést do srdce pokoj. Zamyslete se na okamžik nad tím, co to znamená usilovat o Pánovu pomoc ve chvílích trá-

pení či obav. Přemýšlejte o tom, jak se o to můžeme snažit v době pandemie.

Téhož dne večer (Mk 4,35). Čteme v Markově evangeliu 4,35-41. Již několik týdnů se zdá, že nastal večer. Husté temnoty zahálily naše náměstí, ulice a města; ovládly naše životy a vyplnily všechno ohlušujícím tichem a bezútesnou prázdnotou. Je to cítit ve vzduchu, je to patrné na gestech a vyjadřují to pohledy ve tvářích lidí, které mají zakrytá ústa rouškami. Dolehly na každého z nás obavy a rozpaky. Jako učední-

ci z evangelia jsme se náhle ocitli v neočekávané a zběsilé bouři. Uvědomili jsme si, že jsme všichni na stejné lodi, všichni stejně zranitelní a dezorientovaní. Přesto je každý důležitý a nezbytný, všichni jsme povoláni veslovat společně, všichni se potřebujeme navzájem těšit. Na této lodi... jsme všichni. Jako učedníci, kteří jedním hlasem a s úzkostí říkají: »Hyneme« (v.38), tak i my jsme postřehli, že nemůžeme jít každý dál na vlastní účet, nýbrž pouze společně.

Dokončení na str. 2

Epidemiologické překvapení aneb Nechlub se dnem zítřejším

Už to je dnes tak, že rušení stíhá rušení. A to ještě nedávno byl v rozjezdu prodej vstupenek na českokrumlovskou točnu. To jsme tedy u nás doma neplánovali, ale docela jsem uvažovala, že by nebylo špatné dostat se na oratorium Labyrint světa a ráj srdce. Do Prahy 28. března by to bylo jaksí nejvýhodnější. Ale ---

To "ale" ted' na nás leží, když nemusíme vstávat do kostela. Ale balvan, ale koule na noze, ale, možná, i určité pozvání k aktivitě, kterou jsme neznali.

O jakémsi divném viru jistě každý slyšel a četl od začátku tohoto roku i dřív. Že bude tím nejnebezpečnějším, snad i nejzavrženíhodnějším se scházet, navštěvovat, líbat či objímat, to bychom si tedy nevymysleli ani v nejbujnější fantazii!

Je naděje, že dojde na společné bohoslužby, v létě výlety po naší zemi a snad i dál. Odešly v dávných časech převeliké mory, tak proč nedoufat, že virus se buď ztratí neznámo kam nebo s ním, vakcínou zkroceným budeme muset v průměří žít.

Snad vezmeme vážněji myšlenku, obsaženou v Knize Přísloví, kapitole 27, verši 1: Nechlub se dnem zítřejším, nebo nevíš, co ten den přinese.

S přáním té nejnadějnější naděje

Eva Budzáková

O včelách, radosti a oslavách

Víte, jak se u nás doma pozná květen?

Ta stará třešeň u stodoly se promění v bílou kytici darovanou včelám k oslavě vítězství nad zimou.

Víte, jak se u nás poznají oslavy?

Přicházejí zároveň s radostí společných prožitků s někým, koho máme rádi.

Myslím si, že ty včely, které rozeznaly naši starou třešeň jako varhany, mají k oslavám spoustu důvodů. Mají radost ze společné práce, ze vzájemného a dobře prosperujícího společenství, ze slunce a tepla a nakonec i z dobrého a kvalitního medu. Ráda je poslouchám, ráda pozoruji svým malým kukátkem obrovskou kytici třešňových květů proti modrému nebi a raduji se z toho kousku vidění, který mi dosud zbyl.

Naopak mě zase pozorují sousedé, pádící kolem s kolečky, hráběmi nebo jinými atributy pilného chalupáře, a volají – to už zase nemáš co na práci?

Dříve byl květen časem oslav. Ta první oslava byla Svátek práce. Vždycky jsem si lámala hlavu, proč se o Svátku práce nepracuje. Včely vidí svůj svátek práce přesně opačně. A bývaly průvody. Ty jsem měla ráda, ale jen asi do věku než jsem začala navštěvovat školu. Jakmile se účast na májových oslavách stala povinností, už mě nelákala mávátky, třepetalky, ba ani barevnost alegorických vozů, ani mistrovská choreografie žižkovských žen rozjásaně tančících Vinohradskou (nebo také Stalinovou, dříve Foschovou třídou) směrem k tribunám na Václavském náměstí v Praze. Hluk, samolibé řečnické projevy i vyřváváná duchaprázdná hesla ve mně touhu slavit nevzbudily.

Pak se také oslavovaly Dny vítězství. Koho a nad kým? Vzpomnělo se sice na tisíce nevinných obětí války, ale důstojnost a úcta byly často překonány pompézností a prezentací železné síly našich zachránců a ochránců. Na májovém nebi burácely stíhačky ve slavnostních formacích, po ulicích jezdily tanky a obrněné vozy, aby nepřítel viděl...

Když mi bylo asi šestnáct let, nechala jsem se poprvé zlákat na osla-

Dokončení na str. 2

PŘEDSEDA PAPEŽSKÉ RADY PRO JEDNOTU KŘESŤANŮ OCENIL PRÁCI ODCHÁZEJÍCÍHO TAJEMNÍKA SVĚTOVÉ RADY CÍRKVÍ
Koncem března tohoto roku ukončil mandát generálního tajemníka Světové rady církví reverend Olav Fykse Tveit. V tomto ekumenickém gremiu působil deset let a nyní je předsedajícím biskupem Norské luteránské církve. Angažuje se pro ekumenismus a mírová jednání. Ve svém závěrečném poselství zdůraznil, že “máme hodnotu a důstojnost, jelikož jsme byli stvořeni k Božímu obrazu, a o tom by mělo být ekumenické hnutí. Je čas, aby Světová rada církví řekla: Kristova láska vede svět ke smíření a jednotě. Ne proto, že jsme dokonalí a úspěšní... ale proto, že to děláme společně ve jménu Dobrého pastýře”.
Při této příležitosti zaslal Olavu Tveitovi děkovný dopis předseda Papežské rady pro jednotu křesťanů: švýcarský kardinál Kurt Koch. Připomněl, že obohatil světovou ekumenickou komunitu díky své dynamické službě. Současně ocenil “výjimečnou angažovanost a horlivost” norského duchovního ve prospěch jednoty křesťanů. Vzpomenul i na památnou ekumenickou pouť papeže Františka v roce 2018 do sídla Světové rady církví v Ženevě, která se konala při 70. výročí jejího oficiálního založení. František tehdy navštívil její Ekumenický institut v Bossey rovněž ve Švýcarsku, kde je děkanem katolický kněz z Nigérie Lawrence Iwuamadi.
Světová rada církví oficiálně vznikla v roce 1948 a její první shromáždění bylo v holandském Amsterdamu. Původně sdružovala zejména protestantské a západní sbory a komunity, ale postupně se přidaly také pravoslavné a východní církve a teď má kolem 350 členů včetně České republiky a Slovenska. Na své internetové stránce píše, že vztahy s Římskokatolickou církví se výrazně zlepšily po Druhém vatikánském koncilu.
Po odchodu Olava Tveita je až do volby nového představitele generálním tajemníkem Světové rady církví pravoslavný kněz Ioan Sauca z Rumunska.

www.christnet.eu

NEJVYŠŠÍ SOUD V ITÁLII UMOŽNIL ATEISTŮM A AGNOSTIKŮM ŠÍŘIT SVOU „NEGATIVNÍ“ VÍRU
Nejvyšší kasační soud v Římě rozhodl, že „ateisté a agnostici mají stejné právo jako věřící různých náboženství vyznávat svoji, “negativní” víru”, pokud tím „neurážejí víru jiných”. Proto „je zakázáno diskriminovat je ve vyznávání tohoto myšlení”. Takhle soud v Římě zdůvodnil, proč přijal odvolání Unie ateistů a racionalistických agnostiků (UAAR) ve sporu s městem Verona. V roce 2013 Unie spustila celonárodní kampaň, ve které umísťovali plakáty s velkým slovem „Bůh“ a pod ním byl text: „10 milionům Italů se žije dobře bez B. A když jsou diskriminováni, UAAR stojí po jejich boku.“ První písmeno slova Bůh bylo přeškrtnuto, což v italštině udělá ze slova „Bůh“ (Dio) slovo „Já“ (Io). Podle místního zastupitelství ve Veroně byl obsah „potenciálně škodlivý pro jakékoliv náboženství“ a nepovolilo vylepit plakáty na billboardy. UAAR město zažalovalo a teď jim dal Nejvyšší soud za pravdu. Adele Orioliová za Unii neskrývala spokojenost: „Nemůžeme nebýt spokojeni. Kasační soud přijal naše odvolání a tím uznal, že my ateisté a agnostici máme právo být takoví, jací jsme a můžeme to říct. Zdá se to jako banalita, ale trvalo to 7 let právních bojů, aby to bylo černé na bílém.“ Adele Orioliová dále vysvětlila, že tímto rozsudkem se uznává „základní lidské právo, které posiluje práva nás všech, nikoho nevyjímajíc“: „Svoboda svědomí patří všem, věřícím i nevěřícím. Naším krédem je odmítnutí jakéhokoliv náboženského vyznání. Teď je na řadě odvolací soud v Římě, který opět prozkoumá tenhle případ se zřetelem na rozhodnutí kasačního soudu.“

www.christnet.eu

O včelách, radosti a oslavách

Dokončení ze str. 1

vy svátku lásky, tedy majálesové happeniny u sochy Karla Hynka Máchy na Petříně. Ani tohle slavení mě nebavilo. Lásku jsem si představovala jinak. Tak jsem raději trávila ten čas s někým, kdo sice neslavil, ale zato mi na lavičce v parku četl Manon Lescaut a Shakespearovy sonety. A to mě bavilo.

Zemřel filosof Ladislav Hejdánek

Prof. PhDr. Ladislav Hejdánek se narodil 10. května 1927 jako jediné dítě Ladislava Hejdánka a jeho ženy Emilie rozené Poupové. Otec byl pokřtěný římský katolík, ale k církvi měl vlažný vztah; matka pocházela ze staré evangelické rodiny, a tak byl jejich syn vychován v Českobratrské církvi evangelické. V roce 1946 absolvoval gymnázium ve Slovenské ulici a začal studovat matematiku a filosofii na Přírodovědecké fakultě UK. Účastnil se pochodu studentů na Pražský hrad 25. února 1948. Působil jako předseda ekumenického sdružení Akademická YMCA a v roce 1950 byl donucen ji rozpustit. Po ukončení studií v roce 1952 pracoval v Ústavu epidemiologie a mikrobiologie. Na přelomu 50. a 60. let se účastnil obrodného ekumenického hnutí Nová orientace. Na počátku 60. let byl spolu s Jiřím Němcem organizátorem ekumenických seminářů v bohoslovecké koleji v Jirchářích a členem redakční rady časopisu Tvář. V roce 1968 se stal členem Společnosti pro lidská práva. V roce 1971–72 byl půl roku ve vazbě a 1972 byl odsouzen za přípravu rozsáhlé letákové akce, která měla občany před volbami informovat o tom, že v Československu existuje sice volební právo, ale ne volební povinnost, tzn. že mají právo voleb se neúčastnit. V době normalizace pracoval jako noční vrátný, topič a skladník. Pořádal bytové semináře, na které přijížděli i zahraniční filosofové. Stal se signatářem Charty 77 a jedním z jejích prvních mluvčích. Po roce 1989 přednášel mj. na ETF UK, vedl zde katedru filosofie. Zemřel krátce před svými 93. narozeninami 28. dubna 2020.

(red)

Pán nás volá...

Dokončení ze str. 1

Je snadné vžít se do této příhody. Obtížné je pochopit Ježíše. Zatímco jsou učedníci vylekaní a zoufalí, Ježíš byl na zádi, v té části lodi, která se potápí nejprve. A co dělá? Navzdory pozdvižení klidně spí. Když je probuzen, utiší vichr a vody a obrátí se k učedníkům slovy: **Proč se bojíte? Pořád ještě nemáte víru?** (v.40). Snažme se porozumět. V čem spočívá nedostatek víry učedníků, který je protikladem Ježíšovy důvěry? Nepřestali v něho věřit, vždyť se na něho obracejí. Podívejme se však, jakým způsobem: Mistře, je ti to jedno, že zahyneme? (v.38). Je ti to jedno. Mysleli, že Ježíšovi na nich nezáleží, nestará se o ně. Je to jedna z nejhorších věcí, slyšíme-li mezi sebou, v našich rodinách slova: „Nezáleží ti na mně?“. Tato věta zraňuje a rozbouří srdce. Otrásla také Ježíšem, protože nikomu jinému na nás nezáleží více než jemu. A vskutku, jakmile je požádán, zachraňuje svoje malomyslné učedníky. Bouře demaskuje naši zranitelnost a odhaluje falešné a povrchní jistoty, na kterých jsme vystavěli své programy a plány, zvyky a priority. Ukazuje nám, že jsme nechali usnout a opustili to, co živí, podporuje a posiluje náš život a naši komunitu. Bouře odkrývá všechny snahy o vytěsnění a opominutí toho, co oživuje duši našich národů, odhaluje každý pokus o umrtvení pomocí zdánlivě „spasitelných“ návyků, neschopných dovolávat se našich kořenů a evokovat paměť našich starců, čímž se zbavujeme imunity nezbytné pro vyrovnání se s protivenstvím. Bouří spadly masky oněch stereotypů, jimiž jsme zastírali svoje „ego“ ve stálé snaze o vlastní image, a znovu byla odhalena ona (požehnaná) sounáležitost, od níž se nelze odtrhnout: sounáležitost bratří. Proč se bojíte? Proč ještě nemáte víru?. Pane, tvoje Slovo se dotýká všech. V tomto našem světě, který miluješ více než my, jsme se hnali

vpřed plnou rychlostí a měli dojem, že jsme mocní a schopní všeho. Chtíví zisku, jsme se nechali pohltnout věcmi a strhnout spěchem. Nezastavili jsme se na tvoje volání, neprocitli jsme tváří v tvář planetárním válkám a nespravedlnostem, neslyšeli jsme křik chudých i naší těžce nemocné planety. **Vyzývavě jsme pokračovali a mysleli si, že budeme v nemocném světě navždy zdraví.** Nyní, když jsme na rozbouřeném moři, tě prosíme: „Probud se, Pane!“ Proč se bojíte? Proč ještě nemáte víru? Pane, obracíš se k nám výzvou, výzvou k víře. Výzvou, v níž nejde ani tak o to věřit, že ty existuješ, nýbrž jít za tebou a důvěřovat ti. V této době zní tvoje naléhavá výzva: **„Změňte smýšlení“, obraťte se ke mně celým svým srdcem** (Joel 2,12). Voláš nás, abychom se chopili tohoto času zkoušky jako času volby. Není to čas tvého soudu, ale našeho soudu: čas vybrat si mezi tím, na čem záleží, a tím, co pomůže, oddělit to, co je nezbytné, od toho, co nezbytné není. Je to čas k opětovnému usměrnění běhu života vstříc tobě, Pane, a vstříc druhým. A cestou můžeme hledět na mnohé naše příkladné druhy, kteří vprostřed strachu reagovali odevzdáním svého života. Tak působí moc Ducha, jež se vylévá a přetváří v odvážnou a velkodušnou odevzdanost. Život Ducha je s to vykoupit, docenit a ukázat, jak jsou naše životy spřádány a nesený obyčejnými lidmi, kteří jsou obvykle opomíjeni a nevyskytují se na titulních stranách novin a časopisů (na streamových videích na facebooku apod.), ani na velkých přehlídkách nejnovějších show, ale nepochybně dnes píší rozhodující události našich dějin: lékaři, ošetřovatelé a ošetřovatelky, zaměstnanci supermarketů, uklízečky, pečovatelky, dopravci, pořádkové síly, dobrovolníci, modlíci se a tiše sloužící faráři a řeholnice a mnoho a mnoho dalších, kteří pochopili, že nikdo se nezachrání sám. Tváří v tvář utrpení, v němž se poměřuje opravdový

rozvoj našich národů, objevujeme a zakoušíme Ježíšovu velekněžskou modlitbu: **»ať všichni jsou jedno«** (Jan 17,21). Kolik jen lidí denně prokazuje trpělivost a dodává naději, snaží se nerozsévat paniku, nýbrž sdílenou odpovědnost. Kolik otců, matek, prarodičů a učitelů ukazuje našim dětem nepatrnými všedními gesty, jak čelit a překonat krizi novým uzpůsobením zvyklostí, pozvednutím zraku a podnětem k modlitbě. Kolik lidí se modlí, obětuje a přimlouvá za dobro všech. **Modlitba a tichá služba jsou naše vítězné zbraně.** Proč se bojíte? Proč ještě nemáte víru? Počátkem víry je uznání, že potřebujeme spásu. Nejsme soběstační, sami se utopíme: potřebujeme Pána jako kdysi mořeplavci hvězdy. Pozvěme Ježíše na loďky svých životů. Odevzdejme mu svoje obavy, aby je přemohl. Jako učedníci zakusíme, že s ním na palubě neztroskotáme. **Vždyť v tom je Boží moc, že obrací v dobro všechno, co se stane, i to nepěkné. On vnáší klid do našich bouří, protože s Bohem život nikdy neumírá.** Pán nás uprostřed bouře interpe-luje a vybízí, abychom vzbudili a aktivovali solidaritu a naději, jež jsou s to upevnit, podpořit a dát smysl těmto hodinám, kdy se zdá, že všechno ztroskotává. Pán se probouzí, aby probudil a oživil naši velikonoční víru. Máme kotvu: v jeho kříži jsme byli spaseni. Máme kormidlo: v jeho kříži jsme byli vykoupeni. Máme naději: v jeho kříži jsme znovuzrozeni a obejmuti, aby nás nic a nikdo neoddělil od jeho výkupné lásky. Uprostřed izolace, v níž trpíme nedostatkem přízně a setkání, zakoušíme nedostatek mnohého, slyšme ještě jednou zvěst, která je naší spásou: vstal z mrtvých a žije vedle nás. Pán nás volá ze svého kříže, abychom opět našli život, který nás čeká, hleděli na ty, kteří se nás dovolávají, posílili, rozpoznali a podnítili milost, která v nás přebývá. Nezhášeje skomírající plamínek (Iz 42,3), který nikdy neochoří, a dejme vzplanout naději.

Obejmout jeho kříž znamená najít odvahu obejmout všechny rozpory nynější doby, vzdát se na chvíli svého bažení po všemohoucnosti, vševědoucnosti, domýšlivosti, sebe prezentaci a majetku a dát prostor kreativitě, kterou může vzbudit jedině Duch svatý. Znamená to najít odvahu otevřít dosud uzavřené prostory, kde všichni pocítí, že jsou vítáni a dopustit nové podoby pohostinnosti, bratrství a solidarity. V jeho kříži jsme byli spaseni, abychom přijali naději, které umožníme posilovat a podporovat všechna možná opatření a cesty, jež nám mohou pomoci se opatrovat a chránit. Obejmout Pána, abychom objali naději: to je síla víry, která osvobozuje od strachu a dává naději. Proč se bojíte? Proč ještě nemáte víru? Drazí bratři a sestry, Pán nás žádá, abychom neměli strach. Naše víra je však slabá a jsme bázliví. Ty však, Pane, nenechej nás napospas bouří. Zopakuj znovu: Vy se nebojte (Mt 28,5). A my, spolu s učedníky, hodme na něj všechnu svou starost, vždyť jemu na nás záleží.

Meditace římského biskupa Františka
Upravil Dušan Spiridion Ehmig

Pravoslavný kněz Alexandr Meň odpovídá

** Jaké existují formy lásky? Jak lze dosáhnout štěstí?*

"Je lépe dávat než brát," praví Bůh. A skutečně, takový přístup poskytuje větší štěstí. Klade-li si člověk otázku, kde má hledat své štěstí, náhle zjišťuje, že po štěstí touží všichni, ptáci i zvířata, každý na své úrovni. Ale nejvíce touží po štěstí člověk a hledá štěstí daleko složitěji než jiní tvorové.

Láska vzniká na určité úrovni vývoje, ale u nás lidí je to všechno mnohem hlubší, štěstí spočívá v lásce k Bohu a k člověku. Bez toho není možné nic.

Ptáte se, co je vlastně láska? Opakujeme tohle slovo donekonečna. Je v něm obrovské množství nejrůznějších, vzájemně se prolínajících rovin. Lze zmírat láskou při pohledu na první jarní let a zpěv skřivánka. Nebo když v zimě kvečeru slunce ozařuje snůh. Nebo, když spatříme tvář vyzařující myšlenky a city. Když vidíme zjevení hlubinných, složitých a krásných lidských darů, talentů a prožitků. Když spatříme matčin úsměv a víme co to znamená. Nebo když se jako matka díváme na své dítě a chce se nám smát radostí jenom proto, že existuje! To vše jsou nejrůznější formy lásky.

Kdo miluje, ten žije. Kdo ztrácí lásku, ten postupně schází. Máme pochopitelně každý svou podobu lásky, někdy jich máme dokonce několik. Díky Bohu, čím víc, tím lépe. Ale ať jsme si navzájem jakkoli drazí, ať jsou nám jakkoli drazí členové naší rodiny, jakkoli je nám drahé všechno, co v nás na světě vyvolává nadšení a rozechvění, příroda, hud-ba, literatura, myšlenka, konečně začínáme chápat, že za tím vším stojí jedna vyšší Láska. Že celé nebe i vaše dítě, skřivánek i verše, teologická myšlenka i člověk, který je vám drahý a milý, že za tím vším stojí Boží láska a vše je jejím projevem. A tehdy začínáme chápat, že v lásce milujeme Boha, hledáme ho, neboť Bůh je láska a to je základ všeho. Tady je začátek i konec. Tady je obsaženo vše. A to je potřeba vždy hledat, směřovat k tomu a uskutečňovat to, byť po krůčcích a třeba těmi nejmenšími krůčky.

** Jak máme chápat Kristova slova "nastav pravou tvář"? Doslova?*

Všechno, co chápeme příliš doslova, nás přivede do neštěstí. Je třeba pochopit smysl toho, co Kristus říkal. Velmi často užíval expresivního, metaforicky bohatého jazyka. Měl na mysli, že člověk nemá dávat prostor mstivosti, mstivým myšlenkám, že má vítězit dobrem. To však vůbec neznamená, že nás snad vyzýval k nějakým kompromisům se zlem. Sám nám ukazoval příklad boje se zlem, ale žijeme-li mravním životem, musíme umět i odpouštět. Říkám vám, že jestliže se nenaučíte odpouštět, nedokážete na světě žít. Nikdo z nás přece není žádný anděl, všichni můžeme někomu způsobit bolest nebo se ho nějak dotknout. Avšak, jestliže se dokážeme povznést nad křivdy, bude to záruka normálního života na zemi. To je tedy význam zákona odpouštění.

** Jak se máme bránit pachatelům zla, násilníkům?*

Když Kristus hovoří o tom, že se nemáme protivit zlu, je to přece namířeno proti mstivosti, proti přání způsobit viníkovi stejně utrpení.

Nikdy však neodmítal boj se zlem, vždyť sám vyháněl kupčiky z chrámu. Velmi nesmlouvavě usvědčoval zákoníky a farizeje. Jeho zápas byl velmi tvrdý a zanícený. Církev nikdy netvrdila, že v případech nepřátelského útoku máme padnout na zem a čekat, až budou rozdupány naše ženy a děti.

** Proč je víno Kristova krev a chléb jeho tělo?*

Poslední noc před svou smrtí na kříži rozlomil Kristus při slavnostní večeři chléb a pravil: "toto je mé tělo a má krev". Když říká tělo a krev, myslí se tím člověk jako takový. Byl to takový způsob vyjadřování. A tak Kristus ukazuje, jak se lije červené víno, láme chleba a říká: "Tak se prolévá má krev za vás a takto se drobí tělo." A dále dodává: "To čiňte na mou památku." Kristus ustanovil hostinu Nového zákona. Uzavřel Novou smlouvu mezi nebem a zemí skrze svou smrt, kterou tato hostina představuje. A pravil: "To čiňte na mou památku." Není to jen vzpomínka a památka, ale věčně se opakující Poslední večeře, která je vždy s námi. Když pozvedáme kalich a chléb na oltáři v chrámě, znamená to, že znovu přichází Kristus a znovu nastává noc Poslední večeře. Spojuje nás navzájem a s ním samým. Svátost hostiny je svátostí jednoty s Bohem a lidmi navzájem. Takový je význam slov "tělo a krev", Kristus trpí proto, aby se nám přiblížil, musí překročit propast, plnou tajemství a přijít sem, kde je bolest a utrpení, zrady, kde je náš svět. Kristus netrpěl pouze na kříži. Trpěl už tím, jak se dotýkal našeho života. Když se nad tím důkladně zamyslete, pochopíte, že je to tak. Byla to jeho oběť, aby nás k sobě pozvedl.

** K čemu potřebuje věřící církev?*

Kristus si nepřeje, aby se lidé duchovně rozvíjeli a rostli o samotě, uzavření do sebe a izolování jeden od druhého. Proto buduje své společenství, které nazýváme církví. Věděl již tehdy a ví to i dnes, že lidské společenství vždycky bude mít své problémy a obtíže, ale věděl také, že je přesto v souladu s lidskou přirozeností, abychom se rozvíjeli společně v jednotě. Říkal: "Kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich."

Proto je církev potřebná, proto je třeba, aby se lidé shromažďovali, četli, přemýšleli a modlili se a společně slavili eucharistii.

Někteří velmi touží po tom, aby dějiny církve probíhaly hladce a ve všech ohledech poučně, ale až se v nich setkají s tragickými ponurými obdobími, až uvidí hříchy křesťanů a nedokonalost konkrétních empirických dějin církve, neměli by tím být zaskočení. Vždyť proud tryskající z Kristova srdce má dvě podoby: božskou a lidskou. Církev je boho-lidský organismus, avšak na rozdíl od samotného Krista-Bohočlověka, který se nám podobá ve všem kromě hříchu, je církev tvořena lidmi, kteří se nám podobají ve všem, a tedy i v hříchu. Proto se církevní dějiny tak dlouho a těžce očisťují od netolerance, touhy po moci, ctižádostivosti. A je třeba umět oddělit tyto nedostatky nás křesťanů, lidí konkrétní historické epochy, od Kristova ducha, který se v církvi projevuje. Vždyť jak říkal Nikolaj Berdajev ve svém článku O důstojnosti křesťanství a nedůstojnosti křesťanů, nejsou to lidské kvality, které staví křesťanskou církev do čela duchovního hnutí lidstva, ale onen impuls Božího ducha, který do ní vstoupil na samém počátku. O Letnicích, v den Ducha svatého, se vydali dobýt světa lidé, kteří neměli žádné zvláštní kvality, lidé, kteří neměli ani zvláštní vzdělání, ani podporu vlády, neměli nic. Jejich hybatelem by Boží Duch.

Problémy, které zajímaly křesťany před půldruhým tisíciletím, před dvěma tisíci lety, jsou stejně aktuální i dnes. Proto, když vcházíte do jakéhokoli chrámu, pozorně se rozhlédněte: spatříte ikony, portréty lidí, kteří žili v Palestině, v Egyptě a Sýrii, ve starém Řecku, v Byzanci, ve starém Rusku i v Africe, lidí všech národů, jazyků a kultur. A všichni společně se účastnili toho velikého a složitého díla, jakým je budování Kristovy církve. Jejím počátkem jsou ty dva tisíce let, které uběhly rychle a nepozorovaně jako sen, a byly tak bouřlivé. Kolik nám toho ještě zbývá? Jak pravil Pán, neznáme dne ani hodiny. Myslím však, že církev má na zemi ještě mnoho nesplněných úkolů.

Z knihy „Křesťan ve společnosti“

**vybral
Jan Trnka**

Výpravy pro krásu

ZEMŘEL CHRISTOPHE

„Krása spasí svět.“ – Citát z Dostojevského lze označit za celoživotní krédo francouzského hudebníka známého jako Christophe (13. 10. 1945 - 16. 4. 2020, vlastním jménem Daniel Bevilacqua), který svým falsettem, prací se zvukovými syntetizéry a bluesovými písněmi trvale poznamenal francouzskou a italskou populární scénu. Dezerce z vojenské základní služby využil k natočení písně Aline. (Běžt o pofrancouzštěné polské jméno Alina nebo Halina.) Zbytek vojny strávil v psychiatrické izolaci. Po propuštění do civilu se nestačil divit: četníci, kteří jej nedátno „naháněli“ jako zběha, jej nyní žádali o autogram a z rozhlasu se linula Aline, vítěz hitparád! Psal se rok 1965. (Když jsem o čtrnáct let později do Francie přicestoval já, v rozhlase i televizi dosud Aline hráli. I do mne se tehdy zadřel nařikavý refrén: „Et j’ai crié, crié, Aline, pour qu’elle revienne .../ A křičel jsem, křičel, aby se Aline vrátila ...“) A celoživotní „jízda“ za krásou a pro krásu všemu navzdory pokračovala ... Z dalších písní uveďme Enzo. Jaký Enzo? Přece Ferrari! (Do některých verzí je přímo zakomponován hlas Maestra, legendárního automobilového konstruktéra/návrháře.) Na lačných vozech Christophe nešetřil. (Přichycen, jak se po hlavním pařížském bulváru řítí dvousetkilometrovou rychlostí, vyfasoval pouze podmíněný trest.)

Zemřel na komplikace v souvislosti s onemocněním COVID-19. Dá se říci, že rovněž stylově: odchod ze světa jako by napovídal, že Christophe se zaměřil především na komunikaci o „bizarním krásnu“ (jak zní název jiné písně) a na ostatní věci takřkajíc „kašlal“ ...

František Schilla

ALEXANDR MEŇ (1935 – 1990)

Je jedním z nejvýraznějších představitelů ruského pravoslaví. Po celý život působil jako kněz v různých venkovských farnostech Moskevské oblasti. Byl ten, kdo v sovětském Rusku začal šířit náboženskou vzdělanost a zastával se ekumenismu, protože rozdělení křesťanů považoval jako společné selhání a hřích namířený proti Kristově vůli, neboť jako Dobrý pastýř má své ovečky z různých ovčinců, uslyší můj hlas a bude jedno stádo a jeden pastýř (Jan 10,16). Věřil, že tento hřích bude překonán, nikoli cestou vyvyšování, pýchy nebo nenávisti, nýbrž v duchu bratrské lásky, bez níž

se poslání křesťanů nemůže uskutečnit. Byl otevřen všemu cennému co je obsaženo v různých křesťanských církvích.

Narodil se v židovské rodině, v době Stalinova teroru, ale maminka byla křesťanská konvertitka a vychovávala ho jako křesťana. Měl tajné křesťanské učitele, takže už od dětství se připravoval na kněžské povolání. Jeho nadání bylo všestranné, velmi ho zajímaly přírodní vědy, které začal studovat na vysoké škole, ale studium nemohl dokončit, protože byl aktivním křesťanem. Jeho ideálem bylo věnovat se současně náboženství i vědě. Protože však vědecká dráha mu byla uzavřena, začal dálkově studovat bohosloveckou akademii, ale vztah vědy a víry zaujímal u něj důležité místo. Již v jednadvaceti letech se oženil a lidská láska je pro něj svatá, je-li spojena s odpovědností. Věřil v posvátnost rodiny a manželství. Jeho dcera a syn jdou ve stopách křesťanské víry svého otce.

Stále si doplňoval své mnohostranné vzdělání a dostávalo se mu v tom pomoci i ze zahraničí. Jeho všestranné nadání bylo ještě obdařeno vřelým srdcem vstřícným k lidem a otevřeným všemu co přináší a tvoří lidský život. Dobře rozuměl prostým venkovským lidem, ale svým způsobem vyjadřování přitahoval i intelektuály. Byl nadaný teolog, vědomě však dal před vědou přednost pastorační činnosti.

Byl i obdarovaným spisovatelem. Již v mládí napsal velmi oceňovaný spis Syn člověka (život Kristův), nebo Nebe na zemi. Ty byly psány pro lidi, kteří neprošli náboženskou výchovou a jsou psány jazykem dnešní doby o věčném poselství evangelia. Napsal i mnoho dalších knih i odborně teologických. Jeho knihy nemohly vycházet v sovětském Rusku, ale podařilo se dostat je do ciziny, kde měly velký ohlas. Nejvíce se vydávaly ve Francii, ale byly přeloženy i do řady jiných jazyků.

Meňova apoštolská činnost nemohla ujít představitelům komunistické moci. Byl často vyslýchán, ale k zatčení nedošlo díky veřejným i soukromým intervencím jeho přátel na Západě. Jeho pevné přesvědčení bylo, že kompromis mezi komunistickou ideologií a křesťanskou vírou není možný.

V době oslav milénia křesťanství v Rusku (1988) bylo již uvolnění díky "perestrojce" a Meň se stal najednou populární. Byl to tehdy snad jediný představitel pravoslaví v Rusku, který pro své vzdělání, řečnické umění, otevřenost a apoštolskou horlivost dovedl promluvit k širokým vrstvám obyvatel srozumitelně a moderně, kdo dokázal přesvědčivě objasňovat křesťanské učení a reprezentovat svou církev důstojně a otevřeně. Přes noc se stal hvězdou, protože měl přístup do sdělovacích prostředků. Zvali ho do škol, nemocnic, klubů i na veřejná shromáždění. Založil také novou laickou pravoslavnou vysokou školu. Jakoby tušil, že mu již nezbývá mnoho času, usiloval téměř horečně, aby i v ruské pravoslavné církvi nastalo "probuzení". Děsil se představy, že by pravoslaví mohlo být zneužito k politickým cílům.

Byl zákeřně zavražděn, při cestě na bohoslužbu 12. září 1990. Vyšetřování nemělo žádné výsledky, ale bylo hodně těch, kteří mu nepřáli jeho evangelizační úspěch a byli proti jeho ekumenické otevřenosti a možná ti si přáli jeho odstranění.

Bilance jeho činnosti je pozoruhodná. Byl bezesporu největším šířitelem evangelia v současném Rusku. Pokřtil tisíce dospělých i mladých lidí. Nelze zjistit kolik lidí nalezlo při četbě jeho knih cestu k Pánu... Byl přítelem a někdy také duchovním otcem nejlepších představitelů kultury a vědy v Sovětském svazu. I. M. Gorbačov a B. Jelcin si ho velmi vážili.

Pravoslavná zbožnost je nám trochu vzdálená, ale jeho život a důraz na to, že radostná zvěst vstoupila do světa jako dynamická síla, zahrnující všechny stránky života a otevřená všemu co Bůh stvořil v přírodě i v člověku a tím, že zdůrazňoval celým svým životem, že křesťan nalézá střed své víry v Ježíši Kristu a jím poměřuje a oceňuje všechno, může být inspirací a obohacením a povzbuzením i pro každého z nás. Je obrovská škoda, že odešel tak brzo. Dnes by ho, nejen Rusko, velmi potřebovalo.

Nakladatelství Triáda vydalo malý výběr z jeho díla pod názvem *Rozbít led – Křesťan ve společnosti*, doporučuji. Tuto knihu je stále možné zakoupit.

Jan Trnka

Střípky o sborníku

EXULANTI, VYHNANCI A UPRCHLÍCI, 2. DÍL

Do naší situace se hodí série filmů Resident Evil, kde se po planetě šíří zhoubný virus. V jednom dílu se domyšlivý mutant chlubí: „Já jsem budoucnost.“, čímž scénáristé dávají najevo, jaký čas je pro cítěvědomé nejdůležitější. Jako křesťané máme před sebou vizi nebeského království, o němž nás vyučují spisy z minulosti a příklady chování našich předchůdců ve víře. Pro přítomnost si z této minulosti bereme vzor i varování a ptáme se: osvědčilo se to?, napodobíme to taky? Ze tří časů je sice přítomnost nejméně důležitá, avšak ne nedůležitá, obzvlášť když si připomeneme, s jakým důrazem Ježíš připomíná ono „dnes“ – království se přiblížilo a teď záleží na tom, kudy se dáš. Důležitost časů vidím takto: budoucnost, minulost, přítomnost, což se dobře pamatuje, protože je to i podle abecedy.

Ty časy je možné přeskupit i jinak, ale tím pádem se něco změní. Ve sborníku Exulanti, vyhnanci a uprchlíci, který nedávno vydal spolek Exulant, je též několik článků o návratu potomků pobělohorských exulantů. Československo bylo možné vnímat jako zemi otců a mnozí byli zajisté rádi, že tu jsou, neboť se tak splnila touha jejich dávných předků. Avšak někteří utíkali před poválečným nacionalismem v Polsku či stalinistickým terorem v Sovětském svazu; tam museli nechat skoro vše a tady začít skoro z ničeho. „*Co ještě zbývá? Nic. Uzavírám své vzpomínky na minulost. Byly a jsou milé. Přítomnost je trudná. Představa budoucnosti – černá.*“ To do svého deníku napsal jeden z tzv. reemigrantů Jan Jersák, cituji z přednášky Milana Svobody „Dr. Jan Jersák (1908–1984): Mé paměti ze Zelova. Život reemigranta z 20. století ve vlastních vzpomínkách“ (str. 179). Ten text je velice zajímavý a ještě se k němu vrátím. Můj děda z Ignácova, též reemigrant, měl minulost asi taky nejradši. Jsou to osobní vzpomínky, lidsky pochopitelné rozčarování, nikoli nějaký dějinný koncept, nicméně nás upozorňují na důležitou věc – důraz na minulost.

Tento důraz zmiňuje i Romana Fojtová, autorka přednášky „Návrat do Československa: Několik poznámek k interpretaci“, když cituje výstižný postřeh německo-židovské filosofky Hannah Arendtové: „*být religiózní znamenalo být vázán k minulosti*“ (str. 167). Je to v souvislosti s Řeky a Římany a jejich politikou a náboženstvím. Avšak pokud tento pohled do minulosti v minulosti také končí, vymizí to pro náboženství důležité – skrze minulost hledět do budoucnosti.

K textu Romany Fojtové o návratu se také ještě vrátím, ale příště bych vám rád představil přednášku etika Jindřicha Halamy „*Svoboda svědomí v české reformaci*“. K tomu vám povím vtip, který mi pověděl jeden můj ateistický kamarád: „*Náboženství je vnitřní přesvědčení.*“

Pavel Čáp, člen spolku Exulant

Na Boží lid je třeba se dívat z Boží perspektivy

V biblické knize Numeri 22-24 je podivuhodný příběh moábského krále Baláka a pohanského proroka Bileáma o kterém se vědělo, že komunikuje s Všemohoucím. Král žádal, aby proklel lid Izraelský, neboť se jich velmi obával a na rozdíl od jinýchousedících králů se nechtěl spolehnout jen na armádu, nýbrž hledal duchovní řešení, hledal kletbu, a domníval se že pak by tento lid mohl porazit. Po váhání Bileám skutečně přijel, ale sdělil králi Balákovi, že bude mluvit jen to, co mu Hospodin vloží do úst. Balák se snažil mu dvakrát ukázat izraelský tábor jen částečně, jen zadní okraje tábora, který nebyl moc přitažlivý, aby usnadnil Bileámovi proklínání, ale přesto Bileám dvakrát Izraeli žehnal, potřetí již spatřil celý tábor. Bileám viděl, že se Hospodinu líbí, aby žehnal Izraeli. Zmocnil se ho Boží duch a pronesl požehnání: "Jak jsou skvělé tvé stany Jákohe, tvé příbytky, Izraeli... kdo ti bude žehnat, buď požehnan..."

Tento příběh je vysoce aktuální pro nás, protože Satan používá dnes stejnou taktiku. Drobné incidenty v Izraeli se s lehkostí stávají předmětem zájmů světových médií. Před nedávnem se opět zaměřily na Izrael Spojené národy. Izrael je jedinou demokracií na Blízkém východě, má svobodná a různorodá média jako málokterý jiný stát na světě, poskytuje víc mezinárodní pomoci v globálních krizích, než většina jiných zemí, proměnil poušť v kvetoucí zahradu a je zdrojem vynálezů, které zlepšují život na celém světě. Spojené národy ale Izrael za nic z toho nepochválily. Naopak, osmkrát v jediném dni jej odsoudily. Za celý rok byla proti zemím jako je Severní Korea, Sýrie, Irán a podobné státy schválena jen jedna jediná rezoluce, zatímco proti Izraeli osm za jediný den. Izrael jistě není dokonalý a má mnoho problémů, jež musí řešit. Ale zvážíme-li, že je obklopen skupinami, které se jej neustále snaží zničit, je na tom židovský stát podivuhodně dobře. Dokonce můžeme dnes říci, že lépe než mnohé zavedené západní demokracie.

Proč je svět tak posedlý kritikou Izraele? Jaké jiné vysvětlení najdete, než že temné duchovní síly navádějí lidskou mysl, aby pozorovala jen "okraje tábora", jako Bileám v biblickém příběhu. Boží slovo učí, že nad národy a regiony vládnou duchovní mocnosti. Apoštol Pavel píše: "Neboť náš zápas není proti krvi a tělu, ale proti vládám, proti autoritám, proti světovládcům této temnoty, proti duchovním mocnostem zla v nebeských oblastech." (Efezským 6,12)

Stejně tak jako Balák (ničitel, pustošitel) směřoval a manipuloval Bileáma, aby hleděl pouze na "okraj tábora" a Boží lid proklínal, tyto mocnosti zla a zkázy směřují mysl dnešních vládců podle svých zájmů. Jsou přijímána nelogická rozhodnutí, která se vzpírají zdravému rozumu, ale přesto jim většina národů tleská. Takzvané "osady", které se na mnoha místech staly místy skutečné koexistence Židů a Arabů, kdy Palestinci dostávají stejné platy jako Izraelci a mohou tak podporovat své rozvětvené rodiny, jsou nazývány "překážkou míru". Když se Izrael brání proti salvám raket z Gazy, je nazýván agresorem. Proč? Protože ti, kdo rozhodují, často nevidí úplný obrázek.

Satan pracuje tímto způsobem také s církví a mezi věřícími. Všichni máme své "okrajové oblasti" v níž naše životy nejsou dokonalé. Platí to pro každého jednotlivce i pro každou církev. Nikdo z nás není dokonalý a žádný sbor není dokonalý, naopak. Jan říká že pokud tordíme, že jsme dokonalí, klameme sami sebe, a dokonce děláme z Boha

Cesty a návraty

„I čáp na nebi zná svůj čas, hrdlička, vlaštovka a jeřáb dodržují čas svého přeletu, ale můj lid nezná Hospodinovy řády.“

Jeremjáš 8,7

Většina lidí s oblibou někam cestuje, ale pak se zase rádi vracejí domů. Kočovní život bez stálého domova a možnosti návratů by nás asi nelákal. Jedna z nejpodivuhodnějších věcí v přírodě jsou cestovatelé - živočiši. Nevíc se to ví o ptácích, ale jsou i jiní, kteří se vydávají na překvapující vzdálenosti. Ale, co nás udivuje ještě víc, oni se věrně vracejí a treťí do svých domovů. Dokáže to i některý hmyz, např. černooranžový americký motýl monarcha. Je domovem v Kanadě, ale před zimou táhne přes 3000 kilometrů do Jižní Ameriky a na jaře zase zpět. Během tohoto obrovského migračního cyklu se vystřídá několik generací motýlů. Pověstné jsou i tažné ryby. Lososi se líhnou v horních tocích řek, ale jejich mládež pak musí strávit většinu života v moři. Dospělí se s velkým úsilím (plavba proti proudu, přeskokování jezů) vracejí přesně do té řeky a do té její části, kde se před rokem (jiný druh před třemi lety) vylíhli z jiker. Úhoři to dělají opačně: líhnou se v teplém Sargasovém moři při Antilských ostrovech ve Střední Americe, odkud malí úhořící, dlouzí jen několik centimetrů, táhnou Atlantikem zpět do řek, odkud připluli jejich rodiče. Třeba jen k ústí Labe to mají asi 7000 km. Lososům jsme tyto tahy často znemožnili údolními přehradami řek. Úhoři se nedají a jsou schopni leckterou překážku oblézt hadovitými pohyby po suché zemi.

Nikdo dosud nedovede vysvětlit, jak tihle tvorové najdou cestu přes obrovské vzdálenosti, jak najdou přesné místo svého narození – a úhoři vlastně životní prostor svých

lhaře (1 Jan 1,8-10). Ale právě tyto "okrajové oblasti" v našich životech a v životech druhých nám chce Satan postavit před oči. Zvýrazňuje to, co je na našem sboru, u našeho pastora nebo bratrů a sester nedokonalé. Pokud lpíme na těchto "okrajových věcech" a dáváme jim prostor ve svém myšlení a úsudcích, může to vést k rozdělení sborů a rozpadu rodin. Namísto požehnání promlouváme prokletí a působíme rozdělení.

Žasnu nad tím, jak Bůh skrze Svatého ducha prostřednictvím Bileáma oznámil svůj pohled: "Hle, dostal jsem úkol žehnat. On dal požehnání a já to nezvrátím. Nehledí na kouzla proti Jákovovi, nedbá těch, kdo přejí bídu Izraeli, Hospodin, jeho Bůh je s ním, hlaholí to v něm královským holdem." (Numeri 23,20-21) Je to podivuhodný pohled tím, že v předcházejících kapitolách nenacházíme lid Izraele, v němž by nebyla nepravost nebo trápení, nýbrž naopak lid, který pořád reptá. Tento pohled se vzpírá lidské logice. Dokážu si to vysvětlit jedině tím, že denně kněží plnili nařízení přinášet dvakrát denně oběť beránka, který je posvěcoval a tím umožnil Bohu, aby "přebýval uprostřed svého lidu" (Exodus 29,38-45).

Jestliže věříš v Ježíše, slovo Boží prohlašuje, že Ježíš je tvým Beránkem a že jsme ospravedlněni jeho krví. Tak se na nás Bůh dívá a tak bychom se měli dívat jeden na druhého. Víme-li, že jsme sami přijali v Ježíši odpuštění všech našich nedostatků, musíme se na bratry a sestry dívat stejně.

Bileámův příběh je v Novém zákoně na několika místech použit jako příklad toho, co se bude dít v posledních dnech. Uděláme dobře, když se těmito varováními budeme řídit a zachováme se podle nich. Můžeme tím nejen předejít velkým škodám, ale naopak, budeme-li jednat správně, můžeme uvolnit prostor pro nové požehnání do našich životů, sborů, národů a také pro Izrael.

Modlím se, abychom při pohledu jeden na druhého a na Izrael volili Boží perspektivu a vyznali spolu s ním: "Jak skvělé jsou tvé stany, Jákohe."

Dr. Jürgen Bühler,

prezident Mezinárodního křesťanského velvyslanectví Jeruzalém,

převzato (kráceno) z časopisu Slovo z Jeruzaléma

houfování desítek čápů. Ti prý mají dva letové koridory, které směřují přes nejužší mořské průlivy. Netroufají si letět přes širé Středozemní moře, protože nedovedou plavat – jsou to ptáci brodiví. Jeremjáš vídal ty čápy, kteří letí přes Bospor a pak podél pobřeží Středozemního moře do Afriky, tedy i přes Izrael. Nezměnili své zvyky ani za dvě a půl tisíceletí. Jsou ale ptáci, kteří byli dříve tažní, ale dnes už se jim nechce cestovat. Člověk všelijak mění teplotu vod, řeky už často ani nezamrzají, a tak si rackové, volavky a labutě „řekli“, že to u nás budou zkoušet i přes zimu. Celkem se jim to daří, i když jich dost zahyne hladem a labutě někdy zamrznou nohama do ledu a musejí je vysekávat záchranáři. Jeremjáš dotahuje svůj ptačí obraz: „...*dodržují čas svého přiletu, ale můj lid nezná Hospodinovy řády.*“ Malá vlaštovka to má v hlavičce pěkně srovnané, dokonce i ta letos narozená. „Pán tvorstva“ však někdy nezná svůj životní koridor, pro který ho Bůh stvořil. Často odchází od Boha i od lidí, kteří ho milují, a neumí se vrátit. Ne, že by zapomněl, ale něco se v něm vzbouřilo, vědomí vlastní důležitosti a touha po svobodě ho odstříhly od Božího „letového plánu“. Leckdy pak při takové snaze „přezimovat na vlastní noze“ mrzne a duše se nám scvrkává hladem. Víím, kam směřuji, nebo se podobám hejtmanovi z Jiráskova románu Bratrstvo, kterému přezdívali „Jan Pobera z Lomu, nevím kam domů“? Co kdybychom o tom občas přemýšleli při letním cestování, třeba do ciziny, nebo jen na krátkém čundru?

Kéž bychom měli tak silný instinkt jako čápi a vrátili se k Bohu stejně, jako se oni vracejí na jaře domů.

John Stott

poslal

Pavel Javornický

EVANGELICKÝ TÝDENÍK - KOSTNICKÉ JISKRY
Vydává Kostnická jednota
Redakce a administrace: Soukenická 15, 110 00 Praha 1, tel.: + 420 770 624 052, e-mail: ET.KJ@worldonline.cz
www.evangelickytydenik.cz
Celoroční předplatné 592 Kč, jednotlivé číslo 13 +3 Kč. Č.ú.: 2101709261/2010
Redaktorka: Helena Bastlová
Uveřejněné příspěvky nemusí vždy vyjadřovat stanoviska vydavatelů. Nevyžádané materiály redakce nevrací, ani neuschovává.
Tiskne: Grafotechna plus, s. r. o. Lýskova 1594/33, 155 00 Praha 13
Distribuci provádí:
* Pro jednotlivce: Česká pošta, s.p. bezplatná infolinka 800 300 302
adresa pro písemný styk:
Česká pošta oddělení periodického tisku Olšanská 9, 130 00 Praha 3
e-mail: postabo.prstc@cpost.cz
*Hromadné zásilky: ADLEX s.r.o. Xaveriova 1888/45, 150 00 Praha 5 tel.: 251566451; 603716570
Fax: 251566451, e-mail: adlex@adlex.cz
Registrační číslo MK ČR: E 365
ISSN 0139-505X